

ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

ΟΙ
ΚΥΝΗΤΟΙ
ΤΟΥ
ΘΗΛΑΥΡΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TREASURE HUNTERS
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι κυνηγοί του θησαυρού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: James Patterson & Chris Grabenstein
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαλβίνα Αβαγιανού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Juliana Neufeld
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sasha Illingsworth
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© James Patterson, 2013
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc., 2013
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0718-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

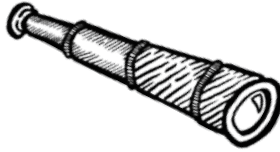
ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

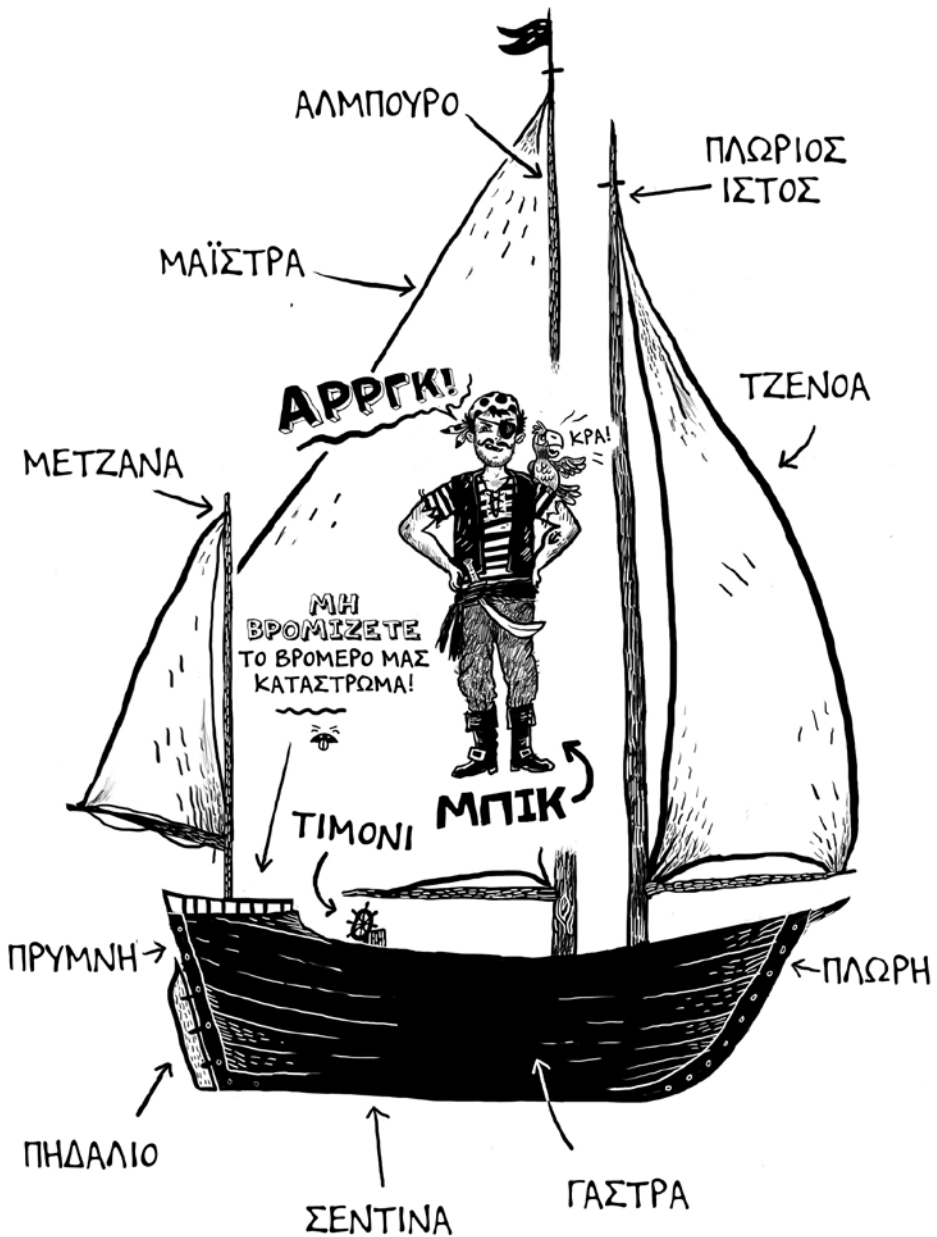
ΒΙΒΛΙΟ Ι

*Μετάφραση:
Μαλβίνα Αβαγιανού*

Στον Όουεν Έλινγκτον Πιτς
Τζ. Π.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΣΧΟΛΙΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΙΚ ΚΙΝΤ

Λοιπόν, για να εξηγήμαστε· εγώ είμαι αυτός που θα αναλάβει την αφήγηση της ιστορίας, αλλά η δίδυμη αδελφή μου, η Μπεκ (που έχει τρομερό ταλέντο και πρέπει οπωσδήποτε να πάει σε σχολή καλών τεχνών ή να εκθέσει τα έργα της σε κάποιο μουσείο τέλος πάντων) θα αναλάβει τα σκίτσα.

Όπως αυτό που βλέπετε στην αριστερή σελίδα.

Σας τα λέω όλα αυτά από τώρα, γιατί, παρόλο που είμαστε δίδυμοι, η Μπεκ κι εγώ δε βλέπουμε πάντα τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο. Για παράδειγμα, δεν έχω καμία σχέση με τον πειρατή που ζωγράφισε δίπλα. Είμαι μόλις δώδεκα χρόνων. Δεν έχω ούτε μουστάκι ούτε κάλυμμα ματιού. Επομένως, μην πιστεύετε όλα όσα βλέπετε.

Καλά, εντάξει. Η Μπεκ μου είπε να σας πω να μην πιστεύετε, επίσης, όλα όσα σας λέω εγώ. Τέλος πάντων. Μπορούμε να συνεχίσουμε τώρα με την ιστορία; Ωραία!

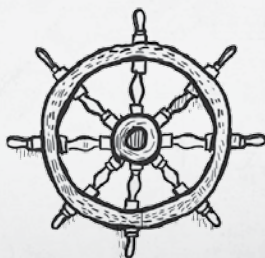
Λοιπόν, κρατηθείτε γερά.

Η κατάσταση θα αγριέψει.

Και θα αρχίσει να μπάζει νερά. Πολλά νερά.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ
ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

1

Ακούστε, λοιπόν, ποια ήταν η τελευταία φορά που
Αείδα τον μπαμπά μου.

Στεκόμασταν στο κατάστρωμα και ετοιμάζαμε το πλοίο μας για την τέλεια καταιγίδα που πλησίαζε.

Τέλεια δηλαδή αν είσαι η ίδια η καταιγίδα. Είμαι σίγουρος ότι οι άνθρωποι που εκσφενδονίζονται στο κατάστρωμα από το ένα άκρο στο άλλο σαν ιδρωμένες αθλητικές κάλτσες μέσα σε πλυντήριο δεν έχουν την ίδια άποψη.

Μόλις είχαμε μαζέψει τα πανιά και ετοιμαζόμασταν να τα δέσουμε για να συνεχίσουμε με γυμνά κατάρτια.

«Αμόλα το τιμόνι!» φώναξε ο μπαμπάς στον μεγάλο μου αδελφό, τον Πανικόβλητο Τόμι. «Πόδισε και κράτησέ το!»

«Άσ' το πάνω μου!»

Η ΤΕΛΕΙΑ
ΚΑΤΑΓΓΙΔΑ!

Ο ΜΗΛΙΟΣ

Ο ΚΑΘΟΛΟΥ
ΤΕΛΕΙΟΣ ΔΙΔΥΜΟΣ
ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ

Ο Τόμι άρπαξε το τιμόνι με όλη του τη δύναμη και έστρεψε την πλώρη προς την κατεύθυνση του ανέμου. Πέρασε ένα ελαστικό σκοινί μέσα από τις ξύλινες ακτίνες του τιμονιού για να το κλειδώσει.

«Αγόρια, πηγαίνετε κάτω. Φράξτε τις καταπακτές. Βοηθήστε τις αδελφές σας με τις αντλίες».

Ο Τόμι κρατήθηκε απ' ό,τι βρήκε μπροστά του για να μην κουτρουβαλήσει και κατόρθωσε να φτάσει στο σπιράγιο.

Εκείνη τη στιγμή, ένα τερατώδες κύμα χίμηξε από τη δεξιά πλευρά του πλοίου και με πέταξε κάτω. Γλίττησα στο υγρό κατάστρωμα σαν δίσκος του χόκεϊ στον πάγο. Θα είχα πέσει στη θάλασσα αν δε με είχε αρπάξει ο μπαμπάς μου την τελευταία στιγμή, λίγο πριν γίνω δόλωμα για τους καρχαρίες.

«Ωρα να πας κάτω, Μπικ!» άκουσα τον μπαμπά μου να φωνάζει μες στην άγρια καταιγίδα, καθώς η βροχή τού μαστίγωνε το πρόσωπο.

«Όχι!» φώναξα. «Θέλω να μείνω εδώ, για να σε βοηθήσω».

«Θα με βοηθήσεις πιο πολύ αν μείνεις ζωντανός και δεν αφήσεις τον *Ναυαγό* να βουλιάξει. Γρήγορα! Πήγαινε κάτω».

«Μ-μ-μα...»

«Τώρα!»

Με έσπρωξε απαλά ώστε να μπορέσω να περπατήσω στο κατάστρωμα που έγερνε επικίνδυνα. Αφού έφτασα με δυσκολία στο σπιράγιο, κρατήθηκα από μια χειρολαβή και με έναν ελιγμό κατάφερα να μπω. Ο Τόμι βρισκόταν ήδη στο μηχανοστάσιο και βοηθούσε τις αδελφές μου με τις αντλίες νερού.

Ξαφνικά, ένας θηριώδης όγκος θαλασσινού νερού σφυροκόπησε τη δεξιά πλευρά του πλοίου, ρίχνοντάς μας με δύναμη στην αριστερή πλευρά. Άκουσα το ξύλο να ραγίζει. Το πλοίο είχε πάρει τέτοια κλίση που κατρακύλησα πάνω στα τοιχώματα, τη στιγμή που η αριστερή πλευρά χαστούκισε τη λυσασμένη θάλασσα.

Από στιγμή σε στιγμή θα αναποδογυρίζαμε. Ήμουν σίγουρος.

Ωστόσο, ο *Ναυαγός* βρήκε και πάλι την ισορροπία του, αφού πρώτα κλυδωνίστηκε καλά καλά σαν δαιμονισμένη φάλαινα που την έχει ξεβράσει το κύμα.

Στάθηκα στα πόδια μου και έκλεισα με τον ώμο μου την πόρτα του σπιράγιου. Έσπρωξα με όλη μου τη δύναμη, καθώς τα κύματα κοπανούσαν την πόρτα με λύσσα· το νερό σίγουρα ήθελε να το αφήσω να μπει.

Δεν υπήρχε περίπτωση, όμως. Όχι στη δική μου σκοπιά τουλάχιστον.

Ασφάλισα την πόρτα βάζοντας την αμπάρα.

Θα ξανάνοιγα, φυσικά, την πόρτα αμέσως μόλις ξεμπέρδευε ο μπαμπάς πάνω στο κατάστρωμα και ερχόταν να μας βρει στην καμπίνα. Για την ώρα, όμως, έπρεπε να κρατήσω τα νερά έξω από τον *Ναυαγό*.

Αν μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο.

Η θάλασσα συνέχιζε τον μανιασμένο χορό της. Ο *Ναυαγός* χόρευε στον ρυθμό της. Το θαλασσινό νερό τρύπωνε με ορμή από κάθε ρωγμή και χαραμάδα του σκάφους.

Θέλετε να σας πω τι έκανα; Άρχισα να πανικοβάλλομαι. Γιατί είχα την αίσθηση ότι το τέλος μας πλησίαζε (σαν να λέμε «Βυθιζόμαστε!»).

Θα πνιγόμασταν στον ωκεανό.
Δεν είναι πολύ νωρίς να πεθάνει κανείς στα δώδεκα;
Προφανώς, όμως, η Καραϊβική Θάλασσα είχε άλλη
άποψη.

2

Περίμενα και περίμενα, αλλά ο μπαμπάς μου δεν έφτασε ποτέ στην πόρτα της καμπίνας.

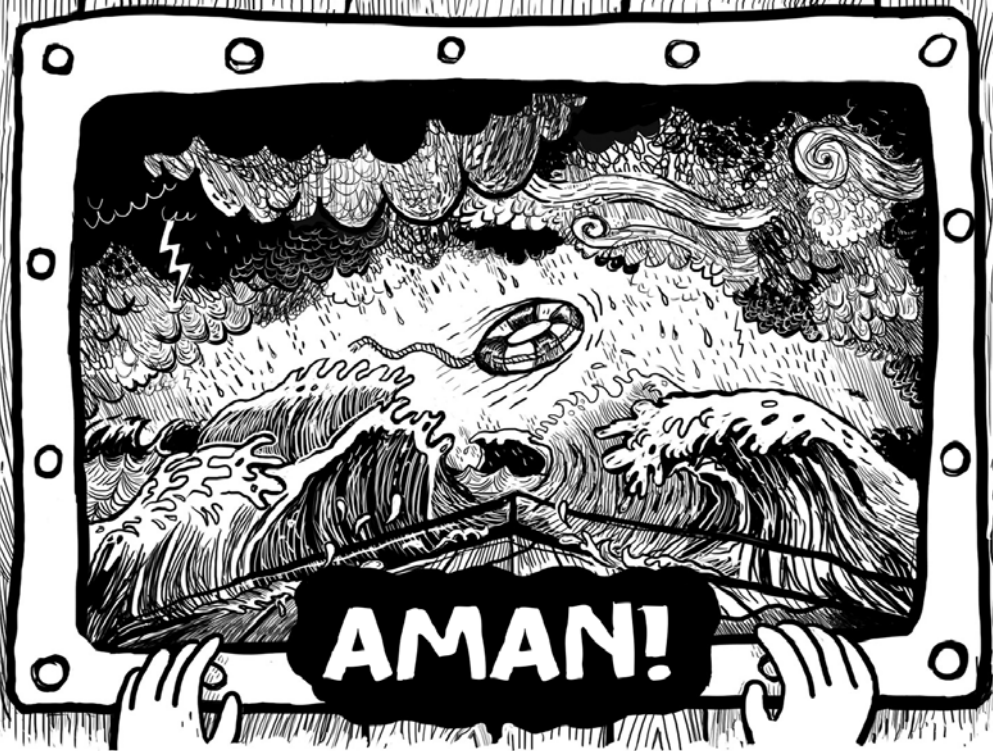
Κοίταξα από τα μπροστινά παράθυρα και είδα τα κύματα να σκάνε με βία στην πλώρη, που ανεβοκατέβαινε ξέφρενα. Ο ουρανός σκοτείνιαζε όλο και πιο πολύ. Είδα ένα σωσίβιο να λύνεται από το σκοινί του και να απογειώνεται σαν φρίζμπι σε σχήμα ντόνατ.

Ο μπαμπάς μου, όμως, πουθενά...

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι οι κάλτσες μου είχαν γίνει μούσκεμα από τα νερά, που είχαν πλημμυρίσει το πάτωμα. Έτρεξα βολίδα να βρω τα αδέρφια μου.

«Μπек;» φώναξα. «Τόμι; Καταιγίδα;»

Τα αδέρφια μου βρίσκονταν κάτω στις καμπίνες και στο μηχανοστάσιο, όπου η στάθμη του νερού ήταν σίγουρα πολύ πιο υψηλή.

Είχαν παγιδευτεί εκεί κάτω!

Κατέβηκα σαν σίφουνας τα τέσσερα απότομα σκαλιά και έφτασα στις καμπίνες. Το νερό άγγιξε τους αστραγάλους μου, έπειτα τα γόνατά μου, τους μηρούς μου και τέλος τη μέση μου. Έχετε προσπαθήσει ποτέ να τρέξετε στο ρηχό τμήμα μιας πισίνας; Αυτό είχα να αντιμετωπίσω. Έπρεπε, όμως, να βρω την οικογένειά μου.

Τουλάχιστον, ό,τι είχε απομείνει από αυτή.

Έσερνα τα πόδια μου από πόρτα σε πόρτα, ψάχνοντας απεγνωσμένα τα αδέρφια μου.

Δεν ήταν ούτε στο μηχανοστάσιο ούτε στο μαγειρείο

ούτε στην καμπίνα των γονιών μου. Ούτε στο Δωμάτιο υπήρχε περίπτωση να είναι γιατί η ατσάλινη πόρτα ήταν κλειδαμπαρωμένη και απαγορευόταν ρητά η είσοδος σε όλους μας.

Με το ζόρι έκανα δύο βήματα, ενώ το σκάφος τραμπαλιζόταν. Ό,τι δεν ήταν στερεωμένο με καρφιά σφυροκοπούσε μέσα στα ντουλάπια και στα συρτάρια. Άκουγα τις κονσέρβες να κοπανάνε πάνω σε πλαστικά πιάτα και γυάλινες κούπες να αναποδογυρίζουν. Άρχισα να χτυπάω τους τοίχους του στενού διαδρό-

μου με τις γροθιές μου. Το νερό είχε φτάσει μέχρι το στήθος μου.

«Έι, παιδιά, μ' ακούτε; Τόμι, Μλεκ, Καταιγίδα! Πού είστε;»

Καμία απάντηση.

Φυσικά, ήταν αδύνατον να με ακούσουν τα αδέρφια μου, γιατί η τροπική καταιγίδα που λυσομανούσε έξω ούρλιαζε πιο δυνατά από μένα.

Ξαφνικά, είδα απέναντί μου μια πόρτα να ανοίγει διάπλατα.

Ο Τόμι, δεκαεπτά ετών, με κάτι τεράστια μπράτσα που αποκτάς μόνο αν έχεις περάσει όλη σου τη ζωή πάνω σε ιστιοπλοϊκό, είχε ανοίξει την πόρτα με τον ώμο του.

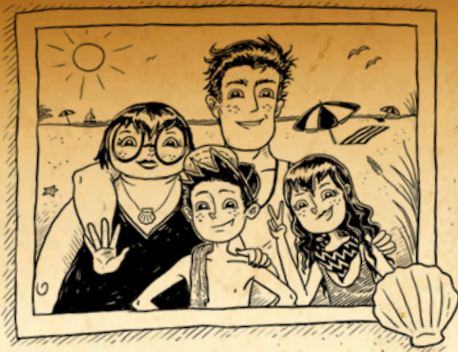
«Πού είναι ο μπαμπάς;» φώναξε.

«Δεν ξέρω!» απάντησα δυνατά.

Τότε βγήκαν αγκομαχώντας από την καμπίνα η Μλεκ και η μεγάλη μου αδελφή, η Καταιγίδα. Η καμπίνα τους είχε πλημμυρίσει. Στην επιφάνεια του νερού επέπλεε ένα ζευγάρι τρισδιάστατα γυαλιά. Η Μλεκ τα άρπαξε και τα φόρεσε. Τα φορούσε σχεδόν συνέχεια από τότε που εξαφανίστηκε η μαμά μας.

«Ήταν δεμένος ο μπαμπάς σε σκοινί;» ρώτησε η Καταιγίδα, το ίδιο ανήσυχη και τρομαγμένη μ' εμένα.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι.

Για τα τέσσερα αδέρφια της οικογένειας Κιντ κάθε μέρα ήταν και μια περιπέτεια, αφού με το σκάφος τους όργωναν τις θάλασσες αναζητώντας με τους γονείς τους χαμένους θησαυρούς στα βάθη των ωκεανών. Η πραγματική περιπέτεια, όμως, άρχισε όταν η μητέρα τους εξαφανίστηκε μυστηριωδώς στην Κύπρο και ο πατέρας τους χάθηκε κατά τη διάρκεια μιας τρομερής τρικυμίας. Τα τέσσερα αδέρφια έπρεπε να αντιμετωπίσουν επικίνδυνους πειρατές και έναν ύπουλο αντίπαλο, και ταυτόχρονα να ανακαλύψουν τι συνέβη στους γονείς τους – και κυρίως αν ήταν ζωντανοί.

*Από τον No 1 ευπώλητο συγγραφέα των New York Times
έρχεται μια πρωτότυπη περιπετειώδης σειρά,
γεμάτη δράση και χιούμορ!*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0718-0

9 786180 107180

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15120

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η